

[N. Neergaard.]

benyttede. Han glædede sig over, at Venstre havde opgivet sin Modstand mod dette Udvalg. Jeg antager, at den højtærede Finansminister kan erindre, at jeg altid har været en varm Ven af dette Udvalg, at jeg var Ordfører for det Udvalg, som blev nedsat om det af de Konservative indbragte Forslag, hvorimod Ministeren adskillige Maaneder igennem var en mere end kølig Ven af dette Forslag, og først i Sommerens Løb, ja vel egentlig først under Forhandlingerne om Valutaforliget gik ind paa et Kompromis, som vi kunde slutte os til.

Det er ganske rigtigt, at Venstre-Gruppen i Finansudvalget ikke var tilfreds med at indskrænke Udvalget blot til 4 Medlemmer, valgte af Finansudvalget. Vi mente ikke, at disse Medlemmer alene havde tilstrækkelig Tid, naar de tillige skulde behandle Aarets Finanslovsforslag, og vi mente ogsaa, at det var heldigt, at der kom nye og friske Kræfter til, som ikke havde deltaget i den daglige Behandling af Finanslovsforslaget som Medlemmer af Finansudvalget. Derfor ønskede vi dette Udvalg noget fyldigere sammensat, og dette Ønske gik ogsaa de øvrige af Finansudvalgets Medlemmer med til. Men lad mig gentage, vi har aldrig paa noget Tidspunkt været Modstandere af dette Udvalg, tværtimod har vi søgt at fremme det saa meget som muligt og gøre det saa fyldigt og arbejdsdygtigt som muligt.

Madsen-Mygdal: Den højtærede Statsminister udtalte nu, at Socialdemokratiet i Landstinget vilde stemme efter deres Overbevisning. Det har jeg aldrig tvivlet om, at de vilde. Hvis de ikke gjorde det, vilde de jo oven i Købet overtræde et bestemt Paabud i Grundloven. Men saa føjede den højtærede Statsminister til, at det hørte med til deres Overbevisning, at de som Medlemmer af Landstinget i vigtige Sager skulde stemme i Overensstemmelse med Folketingets Flertal. Jeg maa sige, at hvis dette nu er blevet Socialdemokraternes Overbevisning, saa er det en ny Overbevisning. (*Justitsministeren* [Zahle]: Det har altid været Venstres). Det har ikke været Venstres; det har ikke været noget Partis Overbevisning. (*Justitsministeren*: Jo, det har været Venstres). Jeg kan blot overfor den højtærede Justitsminister, som afbryder mig, sige, at en tidligere Kollega af den højtærede Minister, Hr. Rode, har i en given Situation om et bestemt Lovforslag, der blev vedtaget her i Folketinget, udtalt:

Vi vil af al vor Magt i Landstinget vende os imod, at det bliver vedtaget. Det var Socialdemokratiets Forslag om 24 pCt. Toldforhøjelse, om hvilket Hr. Rode sagde, at hvis det blev vedtaget, vilde man vende sig imod det i Landstinget.

Og naar jeg siger, det er en ny Overbevisning hos Socialdemokratiet, maa jeg minde om, at i Perioden 1926—29 stemte Socialdemokratiet i Landstinget imod en Række Lovforslag, der var vedtaget i Folketinget, og det var ikke ligeGYldige Love, i hvert Fald ikke for Socialdemokratiet. De fandt dem saa vigtige, at de førte en hel Valgkamp paa de Love. Hvis det er blevet Socialdemokratiets Overbevisning, saa er denne altsaa af ny Dato.

Jeg skal i øvrigt ikke fortsætte Debatten om Ordet Landstingsdiktatur. Ja, hvis det drejede sig om et Administrationssspørgsmaal; men det er netop det, der skal behandles som et Lovgivningsanliggende. Den Dag, der er givet en Lov, som gør hele dette Omraade, hele vor Udenrigshandel, til et administrativt Omraade, saa har den højtærede Statsminister Ret. Men det er netop det, vi ikke ønsker, det skal være, og det kan ikke.... (*Et Medlem*: Landstinget!). Landstinget skal ogsaa tages med — det kan kun ske ved en Lovgivningsakt, det er et Lovgivningsanliggende, og det kan ikke blive et Administrationsanliggende, før det er vedtaget ved en Lov.

Med Hensyn til Arbejdernes Kaar — jeg skal heller ikke forlænge Debatten om dette Punkt — har den højtærede Statsminister Ret i, at Kaarene forbedres, dersom der gives højere Løn til den enkelte Arbejder. Men det, der danner Forskellen mellem den højtærede Statsministers Opfattelse og min Opfattelse, er, at den højtærede Statsminister glemmer at tage de arbejdsløse med i Betragtning. Det nytter ikke dem, at Lønnen er høj, naar de ingen Løn faar, men kun har Arbejdsløsheden. Jeg vil anbefale den højtærede Statsminister, naar han anstiller Betragtninger over disse Forhold, at tage hele Arbejderstanden, ogsaa de arbejdsløse, med i Betragtning.

Maa jeg sige til den højtærede Udenrigsminister, at jeg beklager, han ikke har været i Stand til at paavise, hvad det var i vort Forslag, der sagligt ikke var tilfredsstillende. Det har vi aldrig hørt, og det savner vi.

Endelig vil jeg sige overfor den højtærede Finansminister, at naar han citerede, hvad jeg har sagt, bekræfter det i enhver Henseende, hvad jeg har udtalt fra denne